

Άκουσε Κύριε Γυζαλίηνε,

Με βαθιά συγκίνηση ανέγνωσα τα αξιοπερίερα τα
βιβλία και Μνήμης του αείμνηστου αδελφού σας Κωνσταντή,
που έφερε πρώτα μαζί την μάχη, στην Κρήτη, στις
14 Νοεμβρίου 1943.

Τον Κωνσταντή γνώρισα ως δοκίμο αεροπόρο επί-
ως ιππότης στις 19 Απριλίου, Μεγάλο Σάββατο, 1941 όταν
εγύναμε, πάνω στο αντίφορ συγγενικές ασότιες Ηπειρωτι-
κή Ελλάδα, Καύκασο, για την Κρήτη. Έσομαι υαγός τότε
έγω, 26 χρονών, έσοδα δεχθήθην εν αρχή υαδοθευτικής της
έχου της Αεροσταρίας κατ' ετοικητώ τω εμήνας δοκίμων
αξίωμα, καί, με ετοικητή τον αείμνηστο ετοικητή Σερ. Βαρβαρέσο

Στις 16 Μαΐου 1941 εγύναμε εως την Κρήτη για
την Μέση Ανατολή. Έσο πρώτον, στις 18 Μαΐου, εγύναμε τα-
στάμαρ εις την ερτημον Κασσαβίν, οπλασίον της εοδώς
Τομακτίας, εμειθεν εις Γάβαν Παλατινής και παρα μίνα
Οκτώβριο - Νοέμβριο παρατήγαμε εις Νότιον Ροδεσίαν,
ένθα εσορχον τὰ Αγγλικά μίντρα εραεοριτικής εσωαδεύσεως

Έπει η εσωαδεύση ήταν εντατική, ήμερα και
νύκτα. Ο Κωνσταντή και άλλοι, ετοικηταί τον ήσαν
μαδαί μου. Η εμειδση τον ήτον εταρετική. Τα ετοικη
των Βρετανών εσωαδεύτων ήσαν άπρωε ποταμειτικά
Ο Κωνσταντής εταρετέω εταίρο ήδος τον, και εταρε-
χίαν, τήν ετοικη, ώντοτε γυκίμη εταρεση, τήν ετα-
ων του ετοικη το εραεοκάνο και τήν εταρεση τον. στις
εταρεση. Ηταν ένα εταρετέω εταρετέω. Φυσικά
ετοικη, ήταν να τον εταρε, και τον εταρε εταρε

Ειδικότερα Μετά την κερπίωση της ενοποίησης του
 στη Ρωσία, όπου η ενοποίηση του ήταν άριστη, οι δρόμοι
 μας έχρησιμωσαν. Έπειτα έφυγα εις την οχλαίνην δι-
 ώξεως, εγώ δε έστειλα εις Μόσcov Ανατολίαν, έταξο-
 δεσάθηκα αρχικώς εις την 13 Μοίρα Βαρβαρδιισμού, αερο-
 πλάνη διευκρινίσθη Βλενχίμ, άργότερον δε εις την
 336 Μοίρα διώξεως Ηνωσικαν, εις τό αεροδρόμιο Σιδι
 Βατανι της Αιγυπτιακής έρημου, με διοικητή τον
 γενναίο ένοσηναγό Σάιρο Διαμαντόπουλο, ο όποιος εις
 άλλη άποσπαστή στη Κρήτη παρέρριξθη, έτραυματίσθη
 και μετά την ενοποίηση των τραυμάτων του, μετέχθη
 εις Γερμανίαν.

Έπει, προς μεγάλη μου χαρά, συνήντησα τον
 άγαπώ μου μαθητή και φίλο συμμαθητή Ανδρω-
 σμινναγό Κωστάκη Ψητόχινο και άλλους συμμαθη-
 τας του. Η συνάντησή μας ήταν άμωως συγκινητική.

Την μοιραία εκείνη ήμέρα, 14 Νοεμβρίου 1943,
 τόσπερα Ηατζικαν με ένωματάς τον ένοσηναγό Ειά-
 γγελο Καρύδη και χειριστάς των άλλων ζριών, τους,
 ανδρωσμινναγόν Κων Ψητόχινο και ένοσηνιάς Γεωρ
 Μαδερμη και Δημ. Σαρσώνη, άποφειώθησαν για να
 προσβάλουν στόχους στη Κρήτη. Την ήρα της άποφει-
 κώς ήμουν ⁶²⁰ αεροδρόμιο, είδα και άποχαιρετισα ό-
 λους ενώ τροχοδρομούσαν προς άποφείωση. Όταν με
 είδεν ο Κωστάκης, με ένα ωχαλι χαμόγελο, μουνών-
 τας τό χέρι του με άποχαιρέτησε. Και ήγώ του άστα-
 ώδωσα τον χαιρετισμό εύχόμενος άρα καλή τύχη.

Αυτή η εικόνα ήρένει έκτοτε ανεξίτηλη στη
 μνήμη μου.

ἔνεργούντες ἄνευ, με ἀγανακτοῦν ἀρρώστῳ τῷ
 παιδίῳ τὸν πατρὸς ἔθελον ἀπὸ τῆς αὐτοῦ ἰατρῆς
 ἀπὸ τοῦ ἔχθρου. Οἱ ἀνδραγαθῆς Κων. Φιλόχιμος
 καὶ ἐπισκοπίας Διμη. Ζαρσάνης ἐξουείδισαν, οἱ δὲ ἰατρῆς
 γὰρ Εὐάγ. Καρύδης καὶ ἐπίσκοπος Γεώργιος Μανδηγῆς ἐρεσεί-
 ωθέντες ἀναγκαστικά, χροῦ σοβαρῶν τραυμάτων τῶν ἀε-
 ροθλάων τούς, συνεπέθεσαν ἀιχμαλώτοι. Μετάχθισαν
 ἀποδόξως εἰς στρατιωτικὰ ἀιχμαλώτων, ἐπὶ Γερμανία.

Ὅλοι καὶ οἱ τέσσαρες δὲν ἐπέστρεψαν. Φαντασθετε
 τὴν λίσσαν μας. Μεγάλη ἀδικία, γὰρ τὴν Ἑλλάδα,
 τὴν Αἰτωλία, γὰρ ἡμᾶς τούς συναδέλφους τούς, Πένθος
 Βαρύ. Ὅχοντες, ὡστόσο, ἀδύνη ὅτι τὸ θεμέλιο τῆς εὐτυχίας
 εἶναι ἢ ἐχευδερία καὶ τῆς ἐχευδερίας ἢ εὐτυχία δὲν δε-
 χνάσασκε ἀπὸ τῶν κινδύνων τῶ ἰσπέρου. Ὑπόκειντες εἰς
 τὴν θνήσκον τοῦ καθημόντος συνεχίσασκε τὸν ἀγῶνα γὰρ
 τὴν ἀνεπέθετον τῆς Πατρίδος καὶ τῆς ἑλλησικῆς
 Νύκτι. Ὁδοῦντα δύο συναδέλφους ἀπὸ τότε ἀπὸ βρεθί-
 κωκε ἐπὶ ζῆνυ, 18 Μαΐου 1941, μέχρι εἰς 14 Νοεμβρίου
 1944 ἀπὸ ἐπιστρέψασκε ἐπὶ Ἑλλάδα, ἔχασαν τὴν ἡμῶν
 τούς, ἐπὶ κεντρικὴ Ρωσία παρὰ τὴν ἐπισκίσησιν, ἄλ-
 λοι δὲ ὁλοκληρῶς ἀποστοχῆς, εἰς τὴν Μεσόγειο, Κρήνη
 Αἴγατο, ἐνεργούντες ἀπὸ ἀεροδρόμια τῆς ἐρήμον, τῆς Αἰγύ-
 πτου καὶ τῆς Λιβύης, ἄλλοι εἰς Ἰταλίαν Ἀδριατικῆς
 καὶ Γιουγκοσλαβία.

Ὁ Κωστάκης ἐξουείδη εἰς μία ἀπὸ τῶν ἐπιπέθετον
 ἀποστοχῆς, γὰρ τὸ ἐπιπέθετον ἀπὸ τῶν παροῦντος τῆς ἑρπύ-
 δερας καὶ κερικῶν ὡς καὶ ἀπὸ τὸν ἑρπύθετον ὁ δεικνύ-
 τῆ ἀπὸ ἀπευδύκωμενος ἀπὸς τὸ ἐπιπέθετον ἀποστοχῆς
 εἶπεν ὅτι «Αὐτοὶ οἱ στρατιῶται ἔωρισαν χωρὶς ἀμ-

φιλοβία το μαδίμων τους, με θαυμαστή γενναί-
τητα πηγαίνοντας την μητέρα τους, εις ημέρας δέ τους
ευναδέχθους του ευμνοτέρματός του ματ' έδειξαν
όνομα είθιμο τον θαυμάσιον αύτονον με αγάπη,
συγγνώμη και θαυμασμό για την ανειδίκτη
ουσία του, την ανυπόβλητην προσφορά του.

Στις 14 Απριλίου και θα γίνει τα αερομαυ-
ωτήρια της προπομπής του εις την γενέτειρά του Με-
θώνη, ιδιαίτερα η πομπή και δεν θα παρέσσω να
καρπαστώ. Έχω βαρύνοντα εις το μαρτυρικό όργανον
του δεξιού ποδός και μετωπίου ποδός και τα χιρρούς
πόδας, μίνω όλίγα βήματα μέσα στο σπίτι.

Όσοι την ημέρα της τελετής, θα έρθετε και
όδύνηχα πομπή σας και σας ευκοιλιέτες σας, και
θα τιμάτε τον Ανδρασκηναγό Κωνσταντίνο
Ψηλάχινο, άγιον ζώνον της Πατρίδος, και προσέφερε
ότι ποδολιμώτερο είχεν την ζωή του, για την
Έξυπνότητα, για ένα μαδύτερο κόσμο. —

As είναι η Μνήμη του Αιωνία όως αιώνια
θα είναι και η εύγνωστική της Πατρίδος, βρή
μεγάλη την ύπέρτατη ουσία του. —

Με ιδιαίτερη εκτίμηση

Αναστάσιος Των Βλαντίνης

άντιπρόεδρος (Π) ε.α

Αθήναι 5 Μαρτίου 2002